



Raad voor Vreemdelingen- betwistingen

Arrest

nr. 61363 van 12 mei 2011
in de zaak RvV 67 778 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat [REDACTED] VAN EENOO en van attaché, B. DIERCKX die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feltenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Mullaitivu district, Sri Lanka. Als inwoner van de Vanni, die onder controle stond van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), kwam u reeds vanaf uw geboorte in contact met de Tamil Tijgers. Zoals iedereen moest u hen met allerlei werkzaamheden helpen zoals het maken van voedselpakketten, het maken van loopgraven, het vullen van zandzakken en dergelijke. In 2008 werd u benaderd door de LTTE met de vraag u bij hen aan te sluiten of voor hen te werken. U stemde in om hen te helpen en aldus bracht u twee maal goederen met uw boot van Nilaveli naar Alampil. Indien u zou weigeren de LTTE te helpen, zouden ze u meenemen en enkele dagen vasthouden in een donkere bunker, zo hoorde u. In augustus 2008 ging u op bezoek bij uw tante in Vavuniya. Omdat de gevechten toen erger werden en de weg was

afgesloten, kon u niet terugkeren naar uw thuis in Kallapadu en bleef u bij uw tante. Op 18 november 2009 kwamen twee Singhalezen naar het huis van uw tante en vroegen uw identiteitskaart. Vervolgens werd u in een witte bestelwagen gesleept, vastgebonden en geblinddoekt. U werd gedurende enkele dagen geblinddoekt en met uw handen vastgebonden aan een houten paal vastgehouden. Er werden u vragen gesteld over de hulp die u aan de LTTE had verleend en over de redenen dat u in Vavuniya verbleef. Ondertussen werd u ook geslagen. Op geen enkel moment werd de blinddoek verwijderd of werden uw handen los gemaakt. Dagenlang bleef u continu vastgebonden aan die paal. Enkele dagen later, op 23 november, werd u vroeg in de ochtend geblinddoekt weg gebracht en vrij gelaten in de buurt van het huis van uw tante. Na uw verdwijning zou uw tante contact opgenomen hebben met Nedumara, een belangrijk lid van de People's Liberation Organisation of Tamil Eelam (PLOTE). Ze betaalde hem 600.000 roepies en in ruil daarvoor regelde hij uw vrijlating. Na uw vrijlating wilde uw tante niet dat u nog bij haar verbleef om problemen te vermijden. Daarom ging u naar het huis van uw oom waar u tot uw vertrek uit Vavuniya verbleef. Ondertussen regelde uw tante voor u een smokkelaar die u naar het buitenland kon brengen. Op 28 november werd u bij uw oom opgehaald door Sures, een smokkelaar. Hij bracht u naar Colombo. Op 10 december reisde u samen met Caniva, een andere smokkelaar, met een directe vlucht van Colombo naar Italië. Uw tante had deze twee smokkelaars geregeld met een andere naam maar met uw foto erop. Na uw aankomst in Italië, op 11 december, werd u met een auto naar een kamer gebracht. 's Avonds vertrok u, samen met Caniva, per auto naar België, waar u op 14 december 2009 's ochtends aankwam en een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en de vertaling ervan, de verklaring van uw tante over uw verdwijning en de vertaling ervan, een kaartje van de Human Rights Commission Sri Lanka dat de klacht geregistreerd werd, een foto van uw lichamelijke verwondingen, een medisch attest dat uw verwondingen bevestigd en de enveloppe waarmee u deze documenten zijn toegestuurd uit Sri Lanka.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Eerst en vooral is het weinig geloofwaardig dat iemand zoals u, die enkel wat zijdelingse werkzaamheden diende te verrichten voor de LTTE, meer dan een half jaar na het einde van de oorlog zou worden gezocht, meegenomen, vastgehouden en behandeld op de manier zoals u ze omschreef (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Het is geweten dat het Sri Lankaanse leger na hun overwinning op de LTTE vele Tamils heeft ondervraagd op verdenking van lidmaatschap van de LTTE. Ex-LTTE verdachten werden daarbij vastgehouden in detentiecentra, politiebureau's en vooral in revalidatiecentra (zie blauwe map). Hoewel de omstandigheden in deze centra niet voldoen aan de internationale standaard en door mensenrechtenorganisaties werden aangeklaagd, wordt geen melding gemaakt van praktijken zoals u ze omschreef. Er kan dan ook worden aangenomen dat de omstandigheden er minder precieus zijn dan u verklaarde. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat iemand die nooit enige wapen- of gevechtstraining bij de LTTE heeft gevolgd en ook nooit heeft gevochten voor de LTTE (zie gehoorverslag CGVS p. 10) op dergelijke mensonterende manier zou worden vastgehouden en mishandeld. Ten tweede zijn er ook in uw verklaringen enkele zaken waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas sterk in twijfel kan worden getrokken. Zo kunt u geen verklaring geven voor hoe het leger in Vavuniya weet zou hebben gehad van uw activiteiten meer dan een jaar daarvoor aan de oostkust in Mullaitivu. U vermoedt dat iemand het leger hierover heeft ingelicht (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Hoewel u verklaarde bijna nooit buiten te komen uit het huis van uw tante, enkel naar het nabijgelegen speelplein om cricket te spelen, vermoedt u dat u precies op dat moment op die plaats werd gezien door mensen die u meer dan een jaar ervoor ook zouden gezien hebben in Mullaitivu terwijl u werkzaam was voor de LTTE (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Ten eerste is het wel zeer toevallig dat u precies op één van die weinige momenten dat u de woning van uw tante verliet, gezien werd. Daarenboven is het wel zeer opmerkelijk dat u daar zou herkend zijn door iemand die wist van uw zijdelingse activiteiten voor de LTTE meer dan een jaar ervoor aan de kust in Mullaitivu. U speelde naar eigen zeggen ook helemaal geen belangrijke rol bij de LTTE en diende enkel, zoals iedereen in uw regio, verplicht wat kleine werkzaamheden te verrichten. Het is dan ook weinig aannemelijk dat iemand zich u na zoveel tijd zou herinnerd hebben en u precies op één van die zeldzame momenten dat u buiten kwam zou hebben gezien in Vavuniya. Op de vraag wie het leger zou hebben ingelicht over u kon u ook geen antwoord geven (zie gehoorverslag CGVS p. 13).

Ten derde kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaring niet te weten waar u gedurende vijf dagen door het leger werd vastgehouden en mishandeld. Uw uitleg hiervoor was dat u continu geblijnddoekt was van het moment dat u werd meegenomen tot het moment dat u werd vrij gelaten (zie gehoorverslag CGVS p. 14). U meende dat ook uw tante niet wist waar u werd vastgehouden aangezien ze u anders wel had opgezocht. Wanneer u werd geconfronteerd met de vaststelling dat Nedumara, die u had vrij gekregen door middel van omkoping, wel moest geweten hebben waar u zich bevond, stelde u dat u dacht dat Nedumara dit niet aan uw tante zou hebben verteld. Op de vraag of uw tante daar dan niet naar gevraagd zou hebben, stelde u dat ze al lang blij was dat u vrij kwam en dat u niet wist of ze hem gevraagd zou hebben waar u had vast gezeten (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Het is echter merkwaardig dat iemand die 600.000 roepies betaalt om een familielid vrij te krijgen niet eens vraagt waar dit familielid opgesloten zou zitten en dat uzelf hier ook niet naar gevraagd zou hebben.

Ten vierde zijn ook uw verklaringen omtrent uw reisweg van Sri Lanka naar België ongeloofwaardig. Zo verklaarde u dat er, behalve uzelf en de reisagent, nog drie of vier andere mensen mee reisden (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dat u zich al niet herinnert of het er drie dan wel vier waren, is al een eerste merkwaardigheid. Vervolgens verklaarde u dat dit Singhalezen betrof die naar Italië reisden en door Caniva werden begeleid (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Opmerkelijk is dan wel dat u niet wist waar ze naartoe gegaan zijn bij aankomst in Italië, hoewel ze net als u door Caniva werden begeleid. Verder is ook de door u omschreven reistijd van Italië naar België opmerkelijk. Zo verklaarde u in de avond van 11 december in Italië te zijn vertrokken met een auto. U zou een nacht en een dag continu hebben gereden om dan, de nacht van 12 op 13 december, ergens te hebben overnacht. Vervolgens zou u opnieuw een dag en een nacht hebben gereden om uiteindelijk op 14 december 's ochtends aan te komen in Brussel. Volgens uw verklaringen zou u dus zo'n 48 uur continu hebben gereden van de plaats waar u aankwam in Italië tot Brussel. Dit strookt echter niet met de vaststelling dat directe vluchten van Sri Lanka naar Italië landen op grote luchthavens zoals Milaan of Rome. Een rit per auto van Rome naar Brussel duurt echter maar zo'n 14 uur. Verder is het ook zeer opmerkelijk dat u zou hebben gereisd met een vals paspoort dat u nooit in uw handen zou hebben gehad en dat de persoon die u bij de paspoortcontrole in Colombo enkel vroeg wat uw naam was u zou hebben begeleid naar het vliegtuig (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Dat u ook in Italië het paspoort bij controle niet zelf toonde, is weinig aannemelijk. Zeker van meerderjarige personen kan bij aankomst in een land binnen de Schengen zone worden verwacht dat ze hun eigen paspoort tonen bij binnenkomst op de luchthaven. Uw verklaring dat u dit niet deed maar dat het de reisagent was die uw paspoort toonde, is weinig geloofwaardig. Volgens u had de reisagent alle paspoorten in handen, dus van zo'n vijf à zes personen, en toonde hij die bij de paspoortcontrole op de luchthaven. De reis verliep volgens u zoals een zakenreis (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Nochtans kan er van zakenmensen worden verwacht dat ze hun eigen paspoort zelf tonen. Indien dit niet het geval zou zijn, zouden er zich zeker vragen bij kunnen worden gesteld. Dit was echter niet het geval volgens u, hetgeen wel zeer opmerkelijk is rekening houdend met de strenge controles bij binnenkomst van de Schengenzone. Ten vijfde is het ongeloofwaardig dat u sinds uw aankomst in België, meer dan een jaar geleden, nog steeds geen weet hebt van waar u ouders en uw zussen zich momenteel bevinden. Uw verklaring dat het OCMW u beloofde uw ouders terug te vinden, is weinig geloofwaardig. Zo is niet het OCMW maar wel het Rode Kruis de instantie die op zoek kan gaan naar vermiste personen. Dat u nergens melding maakt van het Rode Kruis en enkel spreekt over het OCMW (zie gehoorverslag CGVS p. 4) doet vermoeden dat u nooit werkelijk geïnformeerd heeft. Indien u dit wel zou hebben gedaan, zou u redelijkerwijs zijn doorverwezen naar het Rode Kruis. Wat er ook van zij, indien u al sedert augustus 2008 geen nieuws meer zou hebben gehad van u ouders en zussen, kan er van u worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben gedaan om hen terug te vinden. Ook uw verklaring geen contact meer te hebben met uw tante, nadat ze haar telefoonnummer liet veranderen (zie gehoorverslag CGVS p. 4), is ongeloofwaardig. Volgens uw verklaringen zou ze dit gedaan hebben omdat u nog steeds gezocht zou worden in Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Het is echter weinig aannemelijk dat het leger de telefoongesprekken van een familielid van iemand als u, als "low profile", zou af luisteren. Er is dus geen enkele reden waarom uw tante haar telefoonnummer zou wijzigen zodat u haar niet meer kon bereiken.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig

uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte bevestigt louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw geboorteplaats. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaat echter niet om uw recent vertrek uit het oosten van Sri Lanka en uw hieraan verbonden asielrelaas te staven. De verklaring van uw tante over uw verdwijning en het kaartje van de registratie van deze verdwijning bij de Human Rights Commission Sri Lanka bevestigen dat u als zijnde vermist werd opgegeven. Het kan echter niet aantonen dat u daadwerkelijk vermist was. De foto van uw verwondingen en het medisch attest bevestigen dat u lichamelijke letsels heeft. Deze zeggen echter niets over de oorzaak en door wie deze verwondingen werden toegebracht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, zoals gewijzigd door artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsverplichting.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontstaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing stelt dat het weinig geloofwaardig is dat een persoon die enkel wat zijdelingse werkzaamheden diende te verrichten voor de LTTE, meer dan een half jaar na het einde van de oorlog, zou gearresteerd en mishandeld worden zoals gesteld door de verzoekende partij. Weliswaar

voldoen de detentiecentra niet aan de internationale standaard en werden zij door mensenrechtenorganisaties aangeklaagd, maar er wordt geen melding gemaakt van praktijken zoals omschreven door de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst naar stuk 5 van Organisation Mondiale Contre la Torture (OMCT) en stelt "dat foltering, waarbij verschillende martelmethoden worden gehanteerd en mishandeling in Sri Lanka wijdverbreid gepraktiseerd wordt."

Uit bovenvermeld document blijkt dat OMCT geloofwaardige getuigenissen ontvangen heeft dat foltering met diverse middelen over het hele land plaats heeft ook in gevallen die geen betrekking hebben tot het etnische conflict of terrorisme. Deze praktijken worden op routineuze wijze toegepast door ordehandhavingskrachten bij ondervraging en met het doel van persoonlijke wraak. In dit verband kunnen de betrokkenen geen bescherming krijgen bij hun nationale overheid.

Dit wordt bevestigd in het neergelegde uittreksel van het Nederlandse ambtsbericht van 1 september 2010. Foltering wordt wijdverbreid gepraktiseerd in Sri Lanka. Het slaan van gedetineerden is verboden maar komt voor. Het gebruik van verschillende martelmethoden komt voor in de gevangenis. Ook ex-LTTE leden lopen dit risico wanneer ze worden opgepakt. Verdwijningen en ontvoeringen komen in het gehele land voor al zijn de aantallen sinds het einde van de burgeroorlog aanzienlijk gedaald. Zowel regeringstroepen als paramilitaire groeperingen maken zich hieraan schuldig. Slachtoffers waren o.a. ontheemden en individuen die verdacht worden van LTTE betrokkenheid (Stuk 4, Algemeen Ambtsbericht Sri Lanka, juni 2010, p. 53 en 54).

Gelijkaardige informatie is ook vermeld in het neergelegde "Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka, onder meer nr. 411. De verwerende partij verklaarde geen bezwaar te hebben dat dit rapport bij het beraad betrokken zou worden.

De UNHCR Guideline waarop het CGVS haar oordeel baseert en dat opgenomen is in het administratief dossier (UNHCR Eligibility Guideline, Sri Lanka, 5 juli 2010, p. 4 en 5) wijst op voor de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling relevante en in verschillende bronnen vermelde gegevens inzake de foltering of het doden van verdachten met een band met LTTE tijdens hun detentie. Volgens sommige rapporten zijn jonge Tamils afkomstig van het Noorden of het Oosten van Sri Lanka op disproportionele wijze het slachtoffer van de toepassing van veiligheids- en antiterroristische maatregelen op verdenking van hun aansluiting bij het LTTE.

Het is derhalve op zich niet ongeloofwaardig dat een jonge Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka (Vanni) ook al had hij maar « zijdelingse werkzaamheden dienen te verrichten voor het LTTE » het slachtoffer zou kunnen geweest zijn van arrestatie, detentie en foltering door paramilitaire groepen in Sri Lanka.

Met betrekking tot de neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing: « De verklaring van uw tante over uw verdwijning en het kaartje van de registratie van deze verdwijning bij de Human Rights Commission Sri Lanka bevestigen dat u als zijnde vermist werd opgegeven. Het kan echter niet aantonen dat u daadwerkelijk vermist was. De foto van uw verwondingen en het medisch attest bevestigen dat u lichamelijke letsels heeft. Deze zeggen echter niets over de oorzaak en door wie deze verwondingen werden toegebracht. »

De Raad meent dat de neergelegde kaart van registratie van de verdwijning bij de Human Rights Commission Sri Lanka een begin van bewijs is van de verdwijning van verzoekende partij. De foto in combinatie met het Belgisch geneeskundig getuigschrift bevestigen de verwondingen en stelt dat het foltering betreft. Weliswaar blijkt hieruit niet de oorzaak van of wie de verwondingen toegebracht heeft. Zoals uit de beschikbare informatie blijkt komt foltering veelvuldig voor en heeft dit niet noodzakelijk een verband met verdenking van een band met de LTTE en vluchtelingenschap. Uit bovenvermelde informatie blijkt echter ook dat jonge Tamils, zoals de verzoekende partij, afkomstig van het Noorden of het Oosten van Sri Lanka op disproportionele wijze het slachtoffer kunnen zijn van de toepassing van veiligheids- en antiterroristische maatregelen op verdenking van hun aansluiting bij het LTTE.

De Raad meent ook dat het asielrelaas van de verzoekende partij zoals blijkt uit het gehoor van 27 januari 2011 niet ongeloofwaardig is. Het is vrij van tegenstrijdigheden en maakt aannemelijk dat de verzoekende partij afkomstig is uit het Noorden van Sri Lanka. Verzoeker vertelt onder meer over zijn beroep als visser (p. 3 en 9), hoe zijn tante via relaties er in slaagde verzoeker terug te vinden (p. 5) en

welke activiteiten hij moest uitvoeren voor de LTTE. De verzoekende partij zou op zijn verblijfplaats gecontroleerd zijn, op basis van zijn identiteitskaart werd vastgesteld dat hij afkomstig was uit het Noorden, hij werd vermoedelijk mede rekening houdend met zijn geslacht en leeftijd gearresteerd en gefolterd en kwam via omkoping vrij. Het relaas van verzoeker zoals blijkt uit het gehoor van 27 januari 2011 is voldoende eensluidend en coherent. De reïsweg is minder overtuigend evenals het gebrek aan contact met de familie in Sri Lanka, maar het asielrelaas en de voorgelegde bewijsmiddelen dienen als een geheel beschouwd te worden. Rekening houdend met de situatie in Sri Lanka zoals hierboven beschreven en blijkt uit het administratieve dossier is het relaas geloofwaardig in overeenstemming met de bepalingen van artikel 57/ter van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

Met betrekking tot vroegere vervolging of ernstige schade stelt Art. 57/7bis van de Vreemdelingenwet: *«De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.»*

De Raad meent dat dit in casu het geval is en dat er rekening houdend met de huidige situatie in Sri Lanka zoals beschreven in bovenvermelde documenten geen goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. UNHCR is alleszins van mening dat de op betekenisvolle wijze verbeterde situatie in Sri Lanka nog geen redenen biedt om overgaan tot de intrekking van de status van vluchteling van erkende Sri Lankanen op basis van artikel 1C(5) van het Vluchtelingenverdrag (UNHCR Eligibility Guideline, Sri Lanka, 5 juli 2010, p. 3).

De Raad stelt vast dat aannemelijk is dat de verzoekende partij het voorwerp was van ernstige daden van vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 §2 a) van de Vreemdelingenwet; dat hij vervolgd werd omwille van zijn (impliciete) politieke overtuiging op verdenking van medewerking met het LTTE zoals bepaald in artikel 48/3 §4 e) en §5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft zijn asielrelaas en zijn aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag en hoedanigheid van vluchteling aannemelijk kunnen maken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

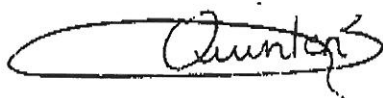
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en elf door:

chr. G. de MOFFARTS,

mevr. S. QUINTENS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd griffier.

De griffier,



S. QUINTENS

De voorzitter,



G. de MOFFARTS